Sure Rede hommikul.

(Nach Witschel.)

Mo hing! tulle tundma wallo, römo,
Sada enneſeſt keik tühjaliſt;
Eeſt ſe pääw meil ütleb Loja helduſt,
Ning ka innimeste langemiſt.

Õigus! Sinno Keigekallim ſurri,
Ei Sa teinud abbi temmale?
Õigus! mis So ſilmad panni kinni,
Tedda jämes üllekohtusſe?

Kaddedus ja pettus ſawad woito,
Sinno Pühha ſeiſab naero-kroniga!
Kurjad õiskawad — ja Se kes õige
Surreb riſti-ſambas armota.

Tõſſidus ja õigus — kennad nimmed!
Siiski Jeſus ſurri — tuttaw keikidel';
Nenda kui jo mitto, õiguſt tehhes,
Tänno eeſt on pärrind riſti enneſel'.

On üks Jummal, kes Mailmad hoiab,
Woi ei taewas ükski wallitſe?
Eeſt, kas niſuggused werre-pattud
Saatwad ſüddant woidja-kohhale?

Siis kui innimesſed hirmo näwad,
Kardawad nad, kurja teggemaſt,
Waggaduſt, mis helde ſanna käſſib,
Nemmad noudwad wägga kasſinaſt.

Heldus woitles Katſemane aedas,
Närtſis Juda walle ſõbrusſeſt —
Pead nõrgutas Ta riſti-wallus
Andis ſurres rahho mis jääb iggaweſt.